

1

FERESTRELE GOALE DE ACASĂ

Mama dădu jos draperiile făcute de ea și le puse în geantă. Acum, ferestrele aveau vedere directă spre noutatea lucrurilor de dincolo de ele.

— Cred că e momentul, spuse mama.

Își strânse șorțul, fără să-și privească puii.

— E toată lumea pregătită?

Cress ridică din umeri. Avea gura uscată, nu putea să rostească niciun cuvânt.

— Cress, va trebui să-l duci tu, eu am brațele pline. Te descurci?

Kip era morocănos și nu voia deloc să coopereze.

— NU PLECAT.



— Nu te agita, spuse mama. Situația e oricum destul de grea. Fii un iepuraș cuminte, pentru mama.

Kip se aruncă pe jos în mijlocul vizuinii goale. Covorul roșu, care făcuse odată podeaua moale, nu mai era. Când Kip bocăni, se lovi la picior, iar asta îl făcu să plângă și mai tare.

Mama puse jos harta, pachetele legate cu sfoară, geanta și valiza plină cu morcovi, apoi îl luă în brațe pe micul Kip. Cum balansoarul nu mai era, se legănă pe picioare.

— De ce nu vrei să te liniștești, dragule? Nu știu ce să mă fac cu tine, spuse mama.

— Își vrea morcovul de pluș, zise Cress.

— Vrut MORCOVEL, strigă Kip.

— Cred că l-am împachetat și l-am trimis deja, spuse mama.

— Nu, e prins în gluga salopetei lui. Uite, Kip! Aici e morcovul tău, îi arată Cress.

— MORCOVEL! exclamă Kip.

Curseră și mai multe lacrimi, și nu doar dintr-o singură pereche de ochi.

— Acum suntem pregătiți, spuse mama.

Kip intră în marsupiu, iar Cress o luă strâns de lăbuță pe mama.

Ieșeau din casa lor pentru ultima oară. Nu se sinchisiră să închidă ușa sau să privească în urmă, ca să vadă că nu era nimeni care să le facă cu mâna.

2

CINĂ LA LUMINA LUNII

Soarele care apunea era o clementină plină de coloaze într-o plasă umplută cu nori. Aerul era atât de răcoros și de umed. Câteva păsări se plângeau pe voci din ce în ce mai joase.

— Unde mergem? întrebă Cress.

— O să vezi când o să ajungem, spuse mama ferm, semn că încheiase subiectul, iar Cress știa asta.

Kip, care ronțăia vârful morcovului său de pluș, tăcea, însă lui Cress i se păru că-l auzi șoptind:

— Tati?

Nu avu puterea să-i spună: „Nu tati!”, așa că zise:

— Ia uite, Kip. E un cerc puțin strâmb pe cer. Mami, aia e luna?



— Ai mai văzut luna, știi cum arată, răspunse mama.

— Nu-mi amintesc. Niciodată nu mă lași să ies noaptea, spuse Cress.

Apoi se așternu liniștea. Iarba arăta precum cina, după care avu gust de cină. „Cină la lumina lunii”, se gândi Cress. Lui tata i-ar fi plăcut.

Lui tata i-ar fi plăcut.

3

UNDE MERGEM

Mama pierduse harta.

Pe celălalt mal, rațele dormeau. Erau prea departe, ca să le trezească și să ceară indicații.

În apropiere, ramurile ghimpate se întortocheau, o sabie întunecată ieșind în evidență, având pe fundal crestele unui nor argintiu ce acoperea luna.

Familia încremeni când Monsieur Reynard apăru cu o găină în gură. Bine că avea gura plină! Nu putea să le facă probleme mamei și copiilor ei în seara asta.

— Am reușit, spuse Cress, în timp ce treceau în grabă pe lângă el, încercând să nu-l privească.

— Doar am avut noroc, zise mama. Vulpea își alesese deja masa.



— Crezi c-ar fi trebuit s-o ajutăm pe săraca găină?
întrebă Cress.

— Mă tem că era prea moartă, răspunse mama.

— Ah. O vulpe l-a prins și pe tata? întrebă Cress, după ce se gândi puțin.

— Taci!

Mama se uită la pui, dar Kip dormea și visa la morcovi înmuiți în miere.

Mama își puse lăbuța pe umărul lui Cress și spuse:

— E posibil să nu aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu tata. Dar iată-ne aici, iar pădurea găzduiește mai mult decât o singură vulpe, așa că trebuie să fim atente. Ce bine ar fi fost dacă nu aș fi pierdut harta!

— Știi unde mergem?

— Bineînțeles că știu.

Mama făcu o pauză, ca să-și mângâie mustățile, și se uită în jur.

— Doar că nu știu drumul până acolo, adăugă ea.